

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Којим речима браћо и сестре човек може да захвали Богу за сва Његова добра, за све Његове милости, за сва Његова добротворства која нам свакодневно чини и даје. Људски језик је немоћан да изрази адекватно захвалност Богу зато позива у помоћ свете анђеле да они посредују између нас људи и нашега Господа, да наше муцаве молитве приме, изнесу пред престо Господњи, да би нас Господ чуо и помиловао. Свака недеља, поготову у време овога светог поста великога, по једно ново Јеванђеље, по једна нова благовест, по једна нова наука коју нам света Црква даје, по један још учитељ кога нам Црква шаље да нам помогне у нашем животу на нашем путу којим смо се упутили, а то значи на путу ка Царству небескоме.

Данас свето Јеванђеље говори о великој вери. Све је могуће ономе који верује. Чули сте када беше у питању онај младић ђавоимани, у коме беше ђаво глухи и неми, кад га је отац довео да га Господ исцели Он га је питао можеш ли веровати? *Ако можеш веровајти све је могуће ономе који верује.* А отац изгледа није био много јак у вери па каже: „Верујем Господе помози моме неверју.“ Била је то слаба вера, али када је Господ учинио чудо, исцелио његовога сина онда је сигурно његова вера ојачала као и оних који су били присутни тада. А ученици који су најпре имали посла са тим болесником, којег нису могли да исцеле а до тада су и они многа чуда чинили, насамо кад бежу са својим Учитељем питаху га, мало стидљиво мало посрамљени – зашто га ми не могосмо исцелити (тога злог демона)? А Он им одговори – због маловерја вашег, јер се овај зли дух ничим не може истерати сем постом и

молитвом. Тиме нас света Црква учи да је вера темељ и основ свега, а да је најјаче оружје човеку у борби са злим дусима, са својим гресима, са својим слабостима – пост и молитва. Зашто нам то Црква баш данас говори? Зато што се налазимо у периоду светог великог поста када треба и ми да се покажемо храбри, да се покажемо истрајни у посту и молитви. Јер шта је тај зли род који се изгони постом и молитвом? То су наши греси, а грех је сваки пород демона, иза сваког греха стоји по један ђаво и човек који непрестано греши, који се не каје, који се не моли, који не пости он у ствари постаје ђавоиман. Е такав човек може да се исцели од својих слабости и да стекне своје спасење постом и молитвом. Наравно ту долазе и све остале хришћанске врлине. А те врлине толико их има да се од њих може направити лествица која води људе, која води душе људске са земље право на небо.

Управо данас света Црква у ову четврту недељу поста слави једног таквог дивног угодника Божијег, светог Јована Лествичника, једног подвижника, једног пустињака, који је у својој књизи „Лествица“ описао пут човека од греха до светитеља, од земље на небо, од ђавочовека до човекобога, до дакле савршенства. Та лествица светог Јована Лествичника која је писана пре неких хиљаду и шестотина година она је још увек актуелна, веома важна, веома поучна. Хиљаде, милиони људи су је читали у току овог протеклог времена у Цркви Христовој и многе, многе душе је она помогла. Показала пут како треба да се труде људи овде на земљи да би стекли живот вечни у Царству небескоме. Ту свету лествицу свети Јован Лествичник предлаже и нама данашњим хришћанима и говори како људи могу да

исправе живот свој и од грешника да постану праведници. А пример покајања, ето Бог је тако хтео да у исти дан слаavimo једну велику покајницу која својим животом и својим примером показује сву моћ свете тајне покајања. Нема греха који Бог не може опростити ако се ми за њега кајемо и исповедамо грехе своје. Та чудна светитељка јесте света Марија Египћанка. Чувена најпре грешница а онда чувена светитељка Божија, угодница Божија која је у пустињи провела четрдесет и седам година у покајању, у труду, у посту, у молитви, да би очистила душу своју и тај њен труд био је награђен тиме што је увршћена у ред светитеља и светитељки Божијих.

Ето то су ти примери браћо и сестре које нам Црква износи; сваке недеље по неког новог учитеља, по неки нови пример нам даје, по неку нову поуку из Јеванђеља Црква пред нас износи да би нам помогла на том нашем путу, да и ми у своме животу остваримо онај циљ ради кога је човек и створен и послат овде на земљу. Човек није створен да проживи на земљи педест или сто година па да га нестане, него је створен да му Господ дарује живот вечни. Зато је и Господ и сишао са неба и постао човек и живео са људима, учио људе и пострадао од људи али и васкрсао. Јер данас већ почиње наговештај Његовога васкрсења у Јеванђељу. Дакле, да би људима даровао живот вечни. То је крајњи циљ нашега живота овде на земљи. То је смисао наше вере, наше борбе за чистоту вере коју треба да очувамо и одржимо онако како смо примили од светих апостола, од светих Отаца, од нашега светог Саве и светог владике Николаја и оца Јустина и свих осталих из рода нашег који Богу служише и Богу делима својим угодише.

Али данас имамо још један разлог за радост браћо и сестре, данас је имендан нашем овде оцу Јовану који је настојатељ ове мале катакомбе јер он носи име управо светог Јована Лествичника. Помолимо се Богу браћо и сестре да и њему и нама свети Јован Лествичник спусти са неба ту своју лествицу како би смо и ми уз њу идући достигли у небеске висине и ушли у Царство Христово. А оцу Јовану желим још много година да дочекује у здрављу и сваком духовном напретку овај свој велики празник, и да му свети Јован Лествичник буде истински вођа и путовођа у овоме животу, да се на њега угледа, да по његовом примеру и он живи, и онда даће Бог и да будемо заједно у Царству небескоме и да тамо са свима светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.

Нека је сретан и Богом благословен овај дивни празник.